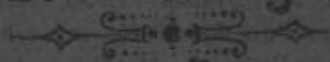

MARIJIN
LIST

NEVTEPENO
POPRIJETA
DEVICA MARIJA

ZMOŽNA
GOS- -PA
VOGR- -SKA

Dari.

I. Na podporo M. Lista i Novin.

Z **Törnišča**: N., Huber Št., Žerdin Št., Bakan F., Smej Kl., Karika F. žena, Kūčko Št., po 2 K., Magdič Ana, Gornjec M. i Roza, Maroša B., Bahnhofe K., Horvat M., Maroša A., Kūčko A., Raščan Št., Kūčko M., Horvat Tr., Hochstedter Fr., Lütar J., Premoša J. po 1 K., Horvat B. i Števan po 40, Gjörköš M., Fehér A., Barbarič J., Horvat Št. po 60 fil. — Z **Nedelice**: Püeko Ivan, širitel je nabrao 16 K. 06 l., Darivali so: Gjörköš F., Nežič J. žena, Hozjan J., Gelt Št. po 1 K., Matjašec A. 2 K.; Cseh Št., Slivnjek M., Raščan A., Gjörköš A., Gjörköš M., Sobočan B., Zadravec P., Jaklin M., Dominko V., Jerebic A. Jožetova po 40 fil.; Hozjan A., Horvat J., Zver J., Fortun F. po 60 l., Špilak F., Horvat M. i Jožef, Kovač F., Špilak Bara, Zver A. po 20 fil., Sobočan Št., Vörös F. po 80 l., Hozjan Št. 50, Draskovič J. žena 36 fil. — Z **Koprivnika**: Moršič M. i Flisar Anton nabrala 13 K. od teh: Hüll J., Moršič M. i Janoš, Hüll A., Flisar A. po 1 K., Moršič M., Horvat F. i Marija, Moršič T., Kozel M., Tanacek T., Cvernjek A., po 40 l., Németh J., Železen T., Pozvek J., Moršič K., Brglec F., Cvernjek K. po 20 l., Cvernjek T. 60 l., Flisar M., Grah J., Kisilak M., Cvernjek J., Grah M., Štajar K. po 50 l., Flisar Fr. 30, Moršič M. 10 l. — V **Prosečkoj vesi** nabrao Fujs M. 33 K. od teh: Fujs M., Gjergjek M., Fujs J. dovica, Ficko A., Hajdinjak J., Gašpar M., Horvat L. po 2 K., Fujs M., Zelko I., Ficko R., Fujs T., Franc M., Fujs J., Fujs M., Šeruga J., Panker A., Fujs Št. (Sebeščan), Hajdinjak A. (Poznanovci), Drobec I. žena, Dündek M. (Bodonci), Gomboc Jožef (Mačkovci) po 1 K.; Franc J., Supi F., Keréc Št., Kūplen F., Kūplen Š. žena, Kūplen M. po 50 l., Vrečič R. 60 l., Fujs A. 40 l., Horvat P. 80 l., Rogan M., Vrečič O. po 20 l. — V **Soboti** nabrao Marič M. 11 K. 60 l. od teh: Žemlič Št., Katančič J., Cipot J., Franko A., Sečko I., Ren J. žena po 1 K., Zver J. i Kovač J. po 80 l., Veren A. i Novak A. po 2 K. — V **Bákovcih** nabrao Prkič Ferenc 20 K. od: Franko A., Kovač Št., Lukač J., Csincs F., Vogrinčič Št., Korša M. (Veržej) po 1 K., Ščap Št. 1 K. 30 l., Prkič F., Tudjan A., Lovenjak M., Titan J. žena, Kūhar F. st. po 2 K., Lazar F., Štadler J. žena, Flegar K., Kūhar J., Franko A., Lazar V., Hujč Št. žena po 40 l., Maučec J., Marič L. po 20 l. — V **Sodišincih** nabrao Hegedüs M. 25 K. 40 l. od: Hegedüs M., Gomboc A., Domjan I., Kranjec I., Vrečič I., Kreft A., Püvar J., Šinko J., Šoštarec Št., Polak J., Rogan J.

ZMOŽNA GOSPA VOGRŠKA

POBOŽEN MESEČEN LIST.

Vrejüje ga z dovoljenjom višešnje cerkvene oblasti:

KLEKL JOŽEF,

plebanoš na pokoji v Črensovcih. Cserföld, (Zajamegye).

Prihaja vsaki mesec 8. na veseli spomin petdesetletnicē, l. 1904. dec. 8. obhajane zavolo razglašenja verske pravice od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, šteri den je te pobožen list vogrskim Slovincem kak prvi slovenski list do rok dani. Cena M. Lista z Novinami vred, či skupno hodi v edno faro, je 4 K., vsakom na njegov lasten naslov 6 K., v Ameriko 12 K. K M. Listi dobijo naročniki proti konci leta Kalendar Srca Jezusovoga. M. List prihaja vsaki mesec, Novine vsaki tleden. Naročniki so deležni sadov več kak štirijezero sv. meš na leto.

Sv. Jožefi.

Teb' mladenci palme mečo,
 Teb' device se posvečo,
 Teb' hvaležen svet pošilja
 V nebo pesmi vseg' veselja.
 Revni zdaj se oglasijo,
 Da hvaležni Te slavijo.
 Roke zdigno se prot' Tebi,
 Varstvo, milost pros'jo sebi,
 Tvojo moč, smilenje v nebi.

Sliši zemlje spev hvaležen;
 Njemi z srca praviš tiho:
 Teb' vso dajam hvalo, diko,
 Tvoj je ves pozdrav veselja,
 Teb' cvete pri nogah lelja,
 Palmske vejce Teb' objemljo,
 Ti rešiš nevol vso zemljo; —
 Blagoslov pa Ti podeli,
 Jožef, nam i mir veseli!

Jezuši, ki z rok Ti milih
 Gleda doli zdaj ponižen,

Z nemškoga Živ.

„I križali so ga.“

(Marko XV. 25.)

Gospod ide v Jeruzalem, da bi trpo za nas i nas po svojem groznom trpljenji z rok strgao peklenskoj zverini, šatani. Hodimo za njim. Glejmo ga kak trpi za nas, naj se vužgemo na zahvalno ljübezen do njega. Križanje njegovo si pred oči postavimo, ka mo znali po njegovom zgledi mi tüdi križati svoje telo ž njegovim poželenjom vred, kak veli sv. Pavel apostol. Križani Jezus, ki v oltarskom svetstvi prebivaš, prosimo te na tvoje najsvetejše rane, križaj naše poželenje, pribij je na svoj sveti križ, ka naša düša i naše telo več ne de nikdar drügo želelo, kak samo i jedino tebé! Ti pa žalostna mati Marija, štere srce materno je Sinovino križanje z bridkim mečom prehodilo, stoj prinas, kak si pri Jezusovom križi stala i nas okrepi, ka se ne zbojimo Gospodogova križa, trpljenja, zatajüvanja za njegovo čast.

Tužni spreved je dospeo na Kalvarijo: dva razbojnika i božji Sin sred njidva, sprevajani od jezerih i jezerih ljüdi. Božji Sin je oblečen v tisto opravo, štero njemi je setkala mati, Prečista Devica Marija. Onemoren od velike krvozgübe spadne tretjič natla. A le hitro ga zbrsajo gor i spadnejo na njega divji vojaki, kak zgrabljivi vucje na ovco zablodjeno v püstini. Trgati začnejo nesetkano süknjo ž njega. V rane zgrabljena süknja se teško loči tela. Potegüjejo jo zato z vekšov močjov i ž njov vred drobce presvetoga božjega tela ztrgajo, tistoga tela, štero viditi tak željno čakamo vsi, krv pa zača znova curiti iz odprtih ran. Ogoljen stoji tam pred nesramnim svetom Prečiste Deve Sin, najsramežlivejši Bog. Nečiste düše so strgale ž njega od čistih rok setkano obleko i ga osramotile pred celim svetom.

Zdaj križ k njemi prinesejo, dugivi, slabo otesanivi

brvni. Zaničljivo njemi kažejo s prstom mantralci njegovi: glej tū boš počivao. J on je zahvalno pogledne pa leže si doli. Zdaj segnejo po zabijač i po cveke. Debeli, topi so tei. Nalečejo njemi ednoga na roko i vdari birič z cele moči po njem; koža se razprasne, kite prebijejo, žile pretrgajo, krv iztakajoče kaže, ka je prišo v namenjeno mesto: trpi Bog od človeka, koga je v blaženstvi i za blaženstvo stvoru. Ne zječi, ne zkriči, milo pogledne samo proti nebi i proti ednoj siromaškoj ženski. Oči nebeskomi in materi zemelskoj naznani, kak strašno ga muči njegovo lastno stvorjenje i se iz srca zahvali za grozovitno križanje, ka more ponjem postati Rešenik i Sodnik sveta.

Zdaj pride red na drugo roko. Ta tūdi ne sme biti cela, prevrtati se more. Samo da ljüknja na križi zvršana je predaleč od dlani, vleči se more zato ta, dokeč ne pride do pripravljenoga mesta. Ka rebra pokajo i prsi se terejo, zato ne pitajo hüdobneži, njim je samo zato, naj se rešijo trüda, ka bi ešče ednok ljüknje vrtali. Druga roža je razcvetela na križi, roža rdeča, roža ljübezni. Z potrtem srcom jo gleda mati i vroče prosi, da bi prinesla zveličanje grešnomi sveti.

Nogé so še zdrave. Istina, ka jih je hoja oslabila, spadaji pod križom zdrapali, bičüvanje ranilo, vendar proti rokam so še zdrave. Ali duže ne smejo tak ostati. Ljüknja je zvršana, cvek je skovani, zabijač je v roki, vdarec namerjen. Ne vudriš hüdodelnik? Ka stojiš, ne vüpas, si se strсно? Si spoznao, ka nedužnoga mantraš? Druga nevola je. Ljüknja je toti dobro zvršana, samo da so roke preraztegnjene, se je telo skrčilo i nog je ne moči spraviti dol do ljüknje. Telebnejo zdaj na božje telo hüdobniki, je vtegüjejo, ravnajo, dokeč vse kite i žile v njem ne raztegnejo, dokeč vse kosti v njem ne spoterejo i te pridejo ti strašni vdarci, šteri pribijejo Gospodovi nogej na trdi les križa. Zdaj se je spunilo, kaj je prorok napo-

vedao: „*Od pete do temena ne ga v njem zdravoga mesta.*“ (Is. I. 6.) I njegova presveta mati je vse to gledala i poslušale. Se ne čudivate, ka je živa ostala? O jezero vekše čüdo je Bog včino, kda je malomi maternomi sreci dao to nezmerno moč ljübezni, ka je živa ostala pri miranji neskončnoga Boga, svojega sina, kak kda je svet stvoro. Vsaki vdarec, vsaka rana, vsaka kaplja Jezušove najsvetejše krvi, vse to je ranilo tüdi njeno düšo: postala je mati žalosti pa tüdi naših düš mati. Križanja, muke njenoga Jezüša so bile njene porodne polečine, med šterimi so se naše düše rodile. Tü pod križom nas je porodila na večni žitek po zaslužnji našega gospoda, njenoga presvätoga Sina, Jezusa Kristusa.

Križ je tvoja zibelka, grešnik, pod njim si rojen, krv Jezusova i Marijine suzé so te skopale, ki si grdi bio, kak sam peklenšček, ar si njegov bio i bi ostao vekomaj, če ne bi Gospod križan bio za té, če ne bi poleg njegove svete vole njegova predraga mati z potrtem srcem stala tam. Vrajži si bio i bi ostao vekomaj, če križanja ne bi bilo; najgršemi i najhüjščemi i najbolje divjemi gospodi bi mogo vekomaj slüžiti, slüžiti za žarjavi penez, ognjeno jestvino i pitvino, če se na križ ne bi pribio Gospod. Njegova krv i ž njov mešane Marijine suzé so kapale na večni ogenj tvoj i ti ga pogasile. Spoznaš tö? Vera te vči, moreš se njoj podvrči. Ona ti pravi: „*Po njegovej krvi smo rešeni*“ (Is. 53, 5.) i „*Odküpljenje smo dobili po njegovej krvi*“ (Kol. I—14, Ephes. I. 7.) zato, ka „*nas pomirio po krvi svojega križa*“ (Kol. I. 20.) I hvala za to?

Troja nezahvalnost je najvejša na sveti. 1) Za dobre hüdo včiniti, 2) dobroto grajati i 3) dobroto za hüdobijo meti. Si ne kriv grešnik teh vseh tvojih grozovitosti? Daj odgovor, si ne žalo Jezusa, ki je mro za tébe? i si ne delala proti Marijinoj želji, proti obečanji njej danomi, štera je jokala za tébe z razmesarjenim srcem? Pa zakaj si tak nezahvalna bila grešna düša? „*Moje*

ljüdstvo, kaj sam ti za krivice véino, na kakšo napoto sem ti bio, odgovori mi?" (Mich. 6, 3.) te pita dober Jezus po sv. Micheji proroki. I milo se toži po sv. Jeremiji proroki na tebe: „*Za dobroto se da hüdo? a, oni so pa jamo skopali nojoj düši.*" (Jer. 18, 20.) Povej, si nikdár ne pravo: ja kaj je pop, kaj meša, kaj spoved? Najvekšo božjo dobroto, rešenje svoje si grajao stem. Čaren nezahvalnež. Pa več si véino še, gučao si i gučala si, zakaj to predgajo, tak karajo, vživanje branijo? I stem si dobroto, reč božjo, štera te z rok hüdogo düha strgala, za hüdobu meo? Strašna, grozovitna nezahvalnost. Delaš kak psiček, šteromi trn z tace kopamo; kak nas té vse zgrize za dobroto našo tak i ti grešnik, zgrizeš i osliniš tiste roke, štere ti grehe odvežüjejo, te blagoslávljajo, štere za tébe držijo v mrazi i v vročini božjega Sina telo, naj z čiste vedrine ne vdari v tvojo grešno düšo i jo v véčno pogübljenje ne süne strela srditosti božje. Tak daleč smo vnogi dostakrat zablodili. Kristusov križ nas je rešo, mi smo pa srditi bili na njega. De duže to tak? Brez trpljenja nega zveličanja; poželjivost svojo svojo moremo potreti. Oj pravimo zato z potrtega srca: Križani Jezus nikdár več, nikdár več.

Križanje Kristusovo te sad more v nas obroditi, ka mo merno trpeli, se zatajüvali za njega, ovak je zaman prevrtano njegovo telo. On nam je spravo to miloščo zatajüvanja, rane njegovih rok i nog so svedoki zato. Zato pa z vüpanjem se nakanimo, ka poželjivost svojo križamo: nečista poželjivost na križ; nezmerzna poželjivost v jestvini i pitvini na križ, poželjivost po vživanji, po žganici, po vsikdar bolšem jeli i pili, na križ, poželjivost po gizdi na križ. To poželjivost terimo! Na té boj pa zovimo žalostno mater Marijo na pomoč, ona de nas podpirala, ka zmaga naša bo.

Od Boga zvani sv. Janoš.

(Sveti se 8. marca.)

Rodio se na Španjolskom. Zvünredna svetlost je obdala rojstno hišo i zvon od sebe dao glas, kda je svet zagledno. Dober Bog je šteo stem naznaniti sebičnomi, trdoga srca sveti, ka je pali vsmiljena ljübezen prišla na njega. Zaprva je posvetno živo, ali kak se je doteknola po predgi milost božja njegovoga srca, se je naednok povrno i se z tak velikov močjov düha okleno Jezusa, ka je že včasi v začetki svetnik postao. K tomi, ka bi što svetnik bio, je naime ne potrebno čüde delati ali kakša zvünredna teška dela zvršavati, nego samo dužnosti svojega stana popolnoma spuniti i z cele moči se ešče tih najmenjših grehov ogibati.

I Janoš je poleg toga še več včino, tisto, kaj ne bi bio dužen. Vso svoje imanje je siromakom razdelo, naj k siromaškomi Jezusi spodoben, tüdi siromak postane. Ljübezen ga je nato gnala. Znao je, ka düše samo tak dobi za Jezusa, če je ž njegovim dühom lovi. Postao je siromak i začeo je trpeti. Ostro se je pokorio i sebé za nikoj držao. Čem bole so se norčarili ž njega, tem veselejši je bio, zato ka je tak páli bliže prišo k zavrženomi Jezuší. Najveselejši je pa te postao, kda so ga za norca povedali i ga v vozo med norce zaprli. Kristusov norc biti, je najvekša spametnost na sveti. Tem je obečano naime nebesko kraljestvo. — Po tom velikom ponižanji ga dober Jezus zača zvišávati. Naznani njemi, naj nastavi novi red, šteri de se skrbo za trpeče, ka je ozdravi v düši i teli.

Od hiše do hiše ide zdaj veselo i pobira z velikim trüdom med vnoгим vočimetanjom i grajanjom potrebne peneze. I vküp je spravi pa za nje da zozidati prvo bolnišnico vsmiljenih bratov v Granadi. On je naime dü-

hovni oča, žacetnik reda vsmiljenih bratov, šteri so milijone i milijone ljudi že zvrčili z najvešov ljübeznostjov i potrpežljivostjov v düši i v teli.

Dober Bog svoje verne sluge vodi po svojoj poti,

Od Boga zvani sv. Janoš, nastavitco družbe vsmiljenih bratov.

po poti trpljenja. Po kratkom veselji, štero je vživao sv. Janoš, ka se njemi je posrečilo od Jezusa nazvešćeno družbo vstanoviti, je prišla poskušnja na njega. Zgorela njemi je hiša. I mislite je v dvojnost spadno zato? Z

mirnim srcom je obrvim na svojih plečah betežnike vūznoso, zatem pa postele zljučao skoz okna. K̄da je tak vse opravo, je mirno stopo vō z goreče hiše. Pol vūre je v samom čistom ognji bio i le nepoškodovan prišo vō. Bog ga je po čūdnej poti rešo, naj pokaže kak veliko je v njegovih očeh smilenje od betežnikov. Lepo pripomnijo cerkvene molitve dūhovnikov k tomi dogodki, ka je v njegovej dūši vekši ogenj ljūbezni goro, kak ov v hiši, zato je toga tak nalehci prestao.

Z novimi trūdi znova začne vse i dokonča pa spolni. Ves vnet je za svoje betežnike. Na ramah je nosi domo i vrači pa se skrbi za rešenje njihove dūše. Vsem je vse postao, posebno se pa skrbo zato, naj se grešno nečisto poželenje ztrebi iz dūš. V té namen je z svojimi teško sprošenimi dari podpirao siromaške osebe, naj se ne oddajo na nečisti greh. Molo je dosta i rad, bogao popolnoma, trpo veselo, za bližnjega včino vse i goreče častio Bl. D. Marijo.

Plačo nebesko si je zaslūžo. Zadnja vūra je prišla. Pohodi ga veliki beteg. Sprejme svestva za vmirajoče i čaka vūro ločitve. Pa nekaj drūgo še čaka: svojo nebesko mater. Milo jo zové: Sinek tvoj se loči sveta, oh pridi njemi na pomoč, mati nebeska, Dev. Marija. I prišla je i potolažila ga je rekoč: »Janoš, v toj vūri ne ostavim jaz svoje decé.« Zatem se obleče, si vzeme križ v roke i si ga stisne k srci pa milo gleda svojega Križanoga Jezusa ino ga kūšne. Po tom poljūbi je dūšo pūsto, mrtvo telo njegovo je pa še šest vūr ostalo klečéče, kaj je vidila cela Granada. L. 1550. se je preselo v veselo večnost in odtod pošilja siromaškim dūševnim i telovnim betežnikom v pomoč in tolažbo brez števila vsmiljene brate, svoje redovne sine.

„Oča nebeski je jagode vsado,
Žlathno jih dišati on je navado.
Naj bi vučile nas, Njega ljubiti,
Naj bi nas vabile, Boga hvaliti.“

•Človek, šteroga je ne vzgojilo trpljenje, ostane vsikdar dete• (Tomaseo). Trpljenje dela svetnike. Kak so postali sveti, či ne v trpljenji? Nagnoli so glavo pod oster meč, ali so odišli v puščavo pokoro delat, ali so prenašali preganjanje in zametavanje božnih ljudi, ali so trapili svoje telo s postom in bičanjem.

Ki trpi, je časti vreden. On stoji na vrhi Kalvarije med tem, ka drugi pri vnožji brega stojijo. On je na vrhi in tam trpi, toda s te višine gleda na breg Tabor; to njemi lajša trpljenje, ar po trpljenji pride preobrazenje in dika. On se ne brani trpljenja, ne, ešče rad je ma, kak polodelavec ma rad svojo brazdo, pod štero skrije seme, namočeno od znoja, in tak čaka žetvo. On lübi trpljenje kak zavzetnik lübi pot, štera ga pela nazaj v domovino, kak mladi vojak bojišče, na šterom si spravi diko in čast.

Poleg trpečega stoji angel tolažbe, ki njemi v vüho štepeče: Naj se zgodi boža vola! Komaj so povedane te reči, se že nekši mili glas v srci odbija, v njem se razlije balzam, po šterom vse rane zadrevenejo, suze ešče tečejo, vüstnice se pa že na smeh držijo.

*

•Vi ste svetlost sveta... naj sveti vaša svetlost pred ljudmi. (Mat. 5, 14-16.) Naša svetlost tedaj najlepše sveti pred drugimi, či lepo, pošteno in pobožno živimo.

*

Sv. Treza je svoje sestre z temi reči nagovarjala za zveličanje düš: •Me tü v samostani moremo s svojimi molitvani, postom in trplenjom spraviti drugim svetlost in moč; me moremo s predgarom predgati, z vučenjacom včiti, z vojakom se vojsküvati, na te način razširimo katoličansko vero. Naši samostani morejo biti neprestanoma, podpora sv. Cerkvi, zagovorniki in posredniki düš pred Bogom. •

V njenom življenji se čita, ka je na te način spreobrnola vnoga deset jezer grešnikov.

Vsaki se more naprej trüdititi za zveličanje svoje düše. Pobožni in goreči krščeniki se pa morejo skrbeti tüdi za zveličanje tolikih zablodjenih ovčič. Kak pa? Z molitvov, z milodari za misijone, z lepim življenjom itd.

*

Ničevost ničevosti, vse je samo ničevost! Ali je ne istina? Koliko se trüdiš, da bi meo to, da bi dosegeo ono, da bi prišeo do toga, in vendar, gda vse to maš, je dolgo zadovolno tvoje srce? Ne, pri zemelskih stvareh ne najdeš prave sreče. Inam se obrni, pred tabernakel in tam ponavljaj reči Samaritanke: *O Jezus, daj mi malo od te vode...* in Jezus ti da piti z vretine svojega Srca.

Boga lübiti, za Boga trpeti nekoliko časa... potem se pa v nebi veseliti: to je skrivnost prave sreče.

Marija naša dobra Mati.

Što bi znao povedati kak nas Marija lübi! Či vküp denemo lübezen vseh zemelskih mater, ne dobimo tolikajše lübezni kak Marija skazüje vsakomi posebi svojih siňov.

Vsaki sme praviti: Marija mene lübi, išče mojo srečo, mi prosi milost za stanovitnost v dobrom, za pomoč v sküšnjavi, za tolažbo v žalosti.

Vse njene prošnje pred božim tronom za nas pa edino nato merijo, da bi mi enkrat tüdi mogli ta priti in se z Njov veseliti na veke.

Lübezen pa za plačilo čaka lübezen. Či mi lübiamo zaistino Marijo, pokažimo to ne samo v želi in zdiňavanji, ne samø v reči nego v razširjanji njene časti, najbolje pa v vernom spunjavanjü vseh naših vsakdenešnjih opravil, v potrpežlivom prenašanji vseh nevol, nadale s čistim živlenjom in dobrimi deli.

*

Jaz ščem lübiti Marijo, ščem Jo lübiti!

Te reči je vsaki den po večkrat ponavlaol sv. Janez Berkman. Angelski mladenec sv. Stanislav Kostka je pri vsakoj priliki govorio od Marije. Marija na njegovih vüstah, Marija v njegovih mislih, Marija v njegovom srci. Duge litanije in druga navadna imena so ne mogla zadovoliti njegovo srce, da bi z njimi pokazao svojo lübao do nebeske Mame, zato si je pa sam iskao nova pobožna imena in s temi Jo je zval. Pred vsakim delom se je obrno do kakše Marijine podobe in je proso blagoslov. Gdä je molo sv. rožnivenec ali druge molitvi, se njemi je svetilo iz obraza nikše nebesko veselje, bio je kak angelček.

Edna žela, samo edna,
V mojem srci mesto ma:
— Marijo lübiti želim,
Njoj vse življenje posvetim.

Prah, sam prah!

Tak je vsikdar pravo neki pobožen in pameten kmet gda je vido kakšo gizdavko v dragom obleči se šopiriti ali gda je koga čuo hvaliti se z bogastvom. Ali je ne istino meo? Prah, sam prah je vse na sveti; veter ga raznese po sveti in vse mine! »Spomni se človek, da si prah in se v prah povrneš.«

Kak rodovitna je ta misel za človeka! Sv. Karol Bomejski, škof in veliki vučenjak, je na svojem pisalnom stoli meo človeško lobanjo. Na to je napisao te reči: »Spomni se, ka ednok maš mreti.«

Celo poganje so med svojim razvüdzanim življenjom šteli meti pred očmi to sveto resnico in skrivnost: *mreti*.

Egiptovski kral Tolomej je v sobi gostüvanja dao obesiti človeško lobanjo.

Vučenjaka Simonida so prosili, naj jim kaj modroga pove, on pa odgovori: »Človek je prah.«

Rimlani so tak bili močni, ka so skoro celi svet pod svojo oblast spravili. Dostakrat so zmagali in pri takšoj priliki so napravili veliko slovesnost. Pred vojskov je mogeo eden glasno kričati: »Zmagovalci, zmagovalci, spomnite se, ka te mogli mreti!«

*

Mir srca.

Poslušaj sv. Frančiška Saleškoga: »Či se ves svet naopak obrne, mj se ne smemo preplašiti, kajti celi svet je ne vreden toliko kak mir srca.«

»Či Bog nešče, je pravo od samoga sebe, ka bi se moji načrti (plani) srečno dovršili, tüdi jaz neščem; pri tom si niti toliko ne smemo glave tretji, ka bi samo edno vöro ne mogli zaspati.«

Ednok so ga ništèrni brezverni lüdje grdo ogrizavali! on je vse mirno poslušao in kesnej je pravo, da je pred onimi ogrizovalci čüto v sebi nepopisni mir.

»Dober namen v našem deli je čisti zlat, šteri nam je včini Bogi dopadljivo.«

»Za dobra dela Bog obresti (intereseš) plača.«

»Ne je potrebno, da živim, potrebno pa je, da svoje dužnosti spunim.«

»Malo govoriti, dosta včiniti, vse pretrpeti.«

(Slomšek.)

*

Davno povedano, vsikdar potrebno.

»Veliki si, o Gospod, na vekcmaj in na vse večne čase ostane tvoje kraljestvo.

Ar ti bičaš in zdraviš: odpelaš v grob in pripelaš nazaj; nikoga ne, ki bi mogeo vujti tvojoj roki.

Gospod nas kaznūje zavolo naših hūdobij; rešo pa nas bo zavolo neskončnoga smilenja.

Li premislite, ka je včino z nami in ga hvalite s strahom pa trepetom; zvišavajte ga, krala večnosti, s svojimi dejanji.«

(Tobija)

*

Hvala Bogi!

Sv. Ciprijan, škof (pūšpek), je zavolo svoje svete vere prišo pred rimskoga sodnika, ki ga je hteo prisiliti, da bi jo zatajo.

»Ne smem pa ne morem«, odgovori svetnik. Glasno njemi naznanijo to obsodbo: »Glava se njemi naj odseka.«

»Hvala Bogi«, odgovori Ciprijan. Da svojemi morilci 25 zlatov, si veli zvezati oči nato pa nagne svojo glavo pod oster meč.

*

Nevarna bolezen.

Vgonite, štera je ta nevarna bolezen? Či bi radi znali vam povem: gīzdost.

To je tista mišnica, štera napinja človeka in ga včini

odürnoga pred drugimi. Ščete gotovo zdravilo proti njoj? To vam je: Najmenje dvakrat na den vzemite tevi dve piloli: *smrt, grob*.

*

Salamonova molitev.

»Gospod, jaz sam detece, štero ne pozna vstopa niti izhoda svojih poti. Vendar si me ti, o Gospod, postavo za krala med svojim ljudstvom.

»Daj mi zato, o Gospod, ponizno srce, takše srce štero zna razločiti, kaj je dobro in kaj je slabo. (3 Reg. 3, 7—9.)

Ta molitev se je Bogi tak dopadla, ka njemi je podelo dar modrosti in takše srce kak niednomi drugomi.

Vladar — častivec nebeske Kralice.

Kral Ferdinand II. je v predmestji Beča dao zozidati prestrani samostan z lepov Marijinov cerkevjav. Ednomi njegovomi voji je to ne bilo po voli, zato ka bi praj za časa bojov ta cerkev pa samostan lejko služila za zavetišče sovražniki. Pobožen kral njemi je nato etak odgovoro:

— Bolše obrambe za mesto ne poznam, kak je Devica Marija. Raj bom vido na tom mestu cerkev Device Marije za obrambo domovine, liki pa na jezere vojakov v gradi. Gotovejšo obrambo pa pomoč da meni to svetišče, liki cela vojska vitežkih vojakov!

Škapuler — rešitel življenja.

Častiti g. Feiler, veinbergski plivanoš pripovedavle, ka je z vesnice Roja šo eden sluga po melo k mlini.

Bilo je sred zime, pa gda je šo nazaj domo, ga je zadobišao takši sneg, ka je mogeo pobegniti v eden brlog. Že štiri dni so ga čakali domo, pa zaman. Šli so ga iskat, pa gda so preiskali celo krajino, so nazadnje zaglednoli edno roko, štera je stala z pečine. Odkopali so sneg, pa so s čüdüvanjom najšli, ka je šče sluga živ, ki je nanč ne čakao, ka bi ga ovi pitali, nego je sam začno praviti, kak se je oslobodo, ka je ne mrl od glada, pa ka je ne zmrzno. Sneg je zameto lüknjo v brlog, on je pa nato v zadnjoj stiski prijao za škapuler pa se je preporočo v obrambo Devici Mariji, ki ga je na tak čüdivoviten način občuvala, ka je ne zmrzno pa ne mrl od lakote.

Boža mera.

Melanija, edna z med tistih žensek, štere so zavrgle v Rimi jalnosti toga sveta pa se podale v püščavo, je šla v Aleksandrijo, tamodnot pa k svetomi Pambohi, naj bi pod njegovim düševnim voditelstvom živela kak püščavnica.

S sebov je prinesla 300 füntov srebra, pa je njemi dala s prošnjov, naj sprejme to malenkost ž njenoga imanja.

Pambo je v miri sedo dale, se je ne dao motiti v svojem deli pa se je s kratkimi rečmi zahvalo: »Bog plati!«

Zatem je pravo svojemi tivariši, Originesi: »Vzemi te dar pa ga razdeli med libijskimi brati, zato ka so tej samostanje siromaškejši.« Obednim njemi je zapovedao, naj v Egipt ne pošila nikaj, zato ka je ta dežela bogata.

Melanija je postala pa je čakala, ka rekši dobi kakšo zahvalo za tak bogati dar, — pa da je Pambo to ne

včino, je pravila: »Gospod, ka ne bi pozabo, jaz sam ti prinesla 300 füntov srebra.«

Pambo je ne vzeo vkraj oči od svojega dela, samo je pravo ete važne reči: »Draga hči, ne potrebüje tisti mere, komi si to dala. Što pozna žmečavo bregov brezi merjenja, on tvoje srebro ešče ležej zmeri. Či bi je meni dala, potom bi lejko povedala, kelko si dala. Či si pa dala Bogi, ki niti filera ne püsti z oči, potom je boljše, či zamučiš.«

»Či daš almoštvo, naj ne ve tvoja leva roka, ka čini desna, naj ostane almoštvo skrito.«

Vrečić J. dočica, Šinko M., Džuban J. žena, Debelak Št., Lejko Št. i Janoš, Džuban J., Podlessek J., dočica po 1 K., Šinko J. 60 f., Rogač Št. 2 K., Ratnik M., Rajner M. po 40 f., Geđer Jožef 3 K. — **V Adrijancih** nabrala Virag L. 3 K. 10 f. od: Antolin M., Kociper P. po 1 K., Mlinarić A., Antolin K. po 40 f., Marić L. 30 f. — **V Gančanih** nabrao Cigan M. 48 K. od: Grůškovnjak A., Šömen M., Sabotin I., Maučec J. Tib., Balazić A. žena, Maučec Št. Br., Žalig I., Mujdrica J., Zorko Št., Legény I., Horvat Jožef, Matko M., Žalig M., Jerić Št. J., Grůškovnjak M., Horvat M., Žižek A., Fister M., Žižek M. po 1 K., Glavač M., Maučec J. T., Jerić B. št. 13., Panić M. žena, Pavel Št., Sabotin Št. na jurki, Maučec I. Vr., Horvat I. župan, Gjergari M., Maučec Št. P., Cigan M., Kos Št. po 2 K.; Cigan A. Jožefova 40 f., Jerić M. 60 f., Grlec M. 4 K. — **Iz Strelovec**: Gerencsér J., Császár J. dva, Kološa T., Varga M. po 1 K., Farkas J. i Ivan, Horvat A. po 40 f., Varga Ivan 80 f., Császár M. 2 K. 40 f., Varga Št. 2 K., Németh M. 20 f., Horvat J. žena 3 K., Franko M. 60 fl., Varga J. 10 f. — **Z Bukovnice** 25 K. 40 f., darivali so: Glavač J. 10 K., Varga B. 40 f., Horvat F., Ros B., Meričnjak I. po 1 K., Meričnjak I. žena, Toplak P. po 2 K., Varga B. 1 K. 40 f., Korošec A., Gjöreč P., Meričnjak J., Gjöreč Št., Puhan M., Horvat Mirko, Horvat M., Peter i Ferenc po 40 f., Gjöreč J., Nemeč M. po 60 f., Gjöreč J. žena, Glavač J., Horvat J., Puhan Št. po 50 f., Glavač J., Horvat V., Lovrenčec P. po 10 f., Lovrenčec J., Camplin M., Horvat M. i Jožef po 20 f., Gjöreč J. 70 f., Puhan M., Horvat J. po 30 f. — **V Filovcih** nabrala Trajbarić Jožeta žena 98 K. 90 f. od: Žban Št. žena, Trajbarić Kl., Ošljaj M., Žban J. žena, Ošljaj Št. žena, Zelenko Št., Berdén M., Ivanić M., Trajbarić M. i Janoš, Toplak T., Ošljaj T., Števanec O., Trajbarić L., Jagerić F., Camplin Št., Trajbarić M., Ošljaj Št. D., Rožman Št., Kerman F. i Števan, Trajbarić J. i Štev., Puhan V., Horvat B., Berden I., Ošljaj A. dve po 2 K., Rožman F. 10 K.; Berdén A., Trajbarić I., Varga M., Ošljaj K., Ivanić O., Nemeč Št., Lovrenčec J. žena, Gjöreč T., Crnela R., Ošljaj J., Puhan J., Nemeč M., Felbar A., Kerman M., Lovrenčec Št., Ošljaj I. i Jan., Trajbarić M., Horvat B., Crnela F., Horvat Št. žena, Berden Št., Horvat I., Crnela J. i Ana, Kerman J. po 1 K.; Ošljaj J., Puhan O. po 60 f., Császár Kl., Berdén M. po 80 f., Bohnec Kl. 40 f., Crnela J. 70 f., Bohnec Kl. 3 K. — **V Bogojini** nabrao Bojnec Jožef 33 K. 40 f. Darovniki so: Bagari J., Császár I. žena, Šumak K., Rožman J., Vogrin Št., Vogrin M., Donša P., Császár M. dva, Glavač A., Gutman Št., Nemeč I. žena, Horvat J. po 1 K., Császár J., Pucko A. žena, Puhan F. i Peter, Novak J. po 2 K., Puhan

